

PANEVŽĖIO MERGAIČIŲ GIMNAZIJOS
1937 metų laidos ABITURIENČIŲ AUKSINIAM

J U B I L I E J U I

Nematomasis laiko kardas išretino eiles,
Ir susirinkom atskubėjom
kaip į jaunystės sugrižtuves...

Seniai skambučiai klasėn nebekviečia,
Bet aidas jų lydės mus iki kapo.

"Pasenti jūs neturit teisės!" -

Lyg kažkas patyliukais, rodos, sako.

Ir kas, kad šarma plaukus dažo -

širdis jaunystę dar tebesapnuoja.

"Lakštingala negali nečiulbėti",

Kada pavasariais alyvos uždainuoja.

Daug išvaikščiota takų, kelelių,

Tėvynės vieškeliuso juk visko matėm:

Ne kartą verkėme jos kryžkelių pagairėj

Ir džiūgavom, jos pergales supratę...

O karo viesulai ilgai mus gainiojo ir blaškė

Nuo šiaurės tundrų ligi ten, kur Bostonas,

Brazilija, Australija karšta.

Ir nešėmės mes lyg laisvės vėliavą širdy giliai
paslėpę

Brangiausią žemėj žodį - L I E T U V A ...

Sugrižtame kaip paukščiai grižta
Kasmet gimtines lizdo aplankyti.
Sveika tad, mokykla, gražuole baltagulbe,
Su AUKLĖTOJOS mūsų čia įamžinta dvasia.
Lyg matome - ateina ji į klasę
Žalsva dryžuota suknele, užsisvajojusi, rimta.
Savyje paskendusį prie lango rymo,
O dienos gi - "kaip šventė, kaip žydinti vyšnia"...

Dažais dar kvepiančiais koridoriais
Lyg girdim, aidi grakštūs žingsniai
Ir šviečia šypsena GIEDRAITIENĖS, direktorės
garsios.
Čia HONORATA JASAITYTĖ, inspektorė, subtiliai
kreipdamosi,
Tarytum sako: "Mergaitės, būkit doros, darbščios,
Geros ir kažkas tai aukštesnio, prakilnesnio!..."
Jauna graži BYLAITĖ (vėliau BERNADIŠIENĖ)
Sparnuotais žodžiais knygos ir kalbos gimtosios
Meilę diegia. Pamilt žemėlapių ir pagarbą senovei
Nuoširdžiai puoselėja gi MAKSIMAITIENĖ,
Visad žvali ir nepralenkiamai jauna.
Lyg skambina kažkur, lyg kas
"Keliaujame suž daina..." traukia...
Tai KARKOS, SVIRSKIO muzika ir choras.
Ir BIRUTĖ BIELINYTĖ girdim -
"Vytulio raudės" S. NĖRIES verstus posmus
Ugningai deklamuoja.
Su choru visai Lietuvai išgirst

Į Kauno radiofoną net važiuoja.

Štai aukštas, liesas akiniuotas KALKIS

Ir visada kaip džentelmenas MATUZIUKAS,

Ne vienai ašaras graudžias (jų tarpe, beje, ir man)

Išspaudęs... Štai ir ADOLFAS STAŠYS,

Gražuolis, vis pirštu už kažką mums grasina, moja.

O LINDĖS - DOBILO meno kuopa...

Ir apie jį patį kiek gražių prisiminimų!

Čia naujos ~~prajagos~~ meno ir kultūros jėgos auga,

Čia daug laisvalaikio susirenka šaunaus jaunimo!

→ O ačiū Jums, MŪS MOKYTOJAI neužmirštamieji,

Kad mūsų širdyse Tėvynės meilės gėlę pasodinot,

Kad mokėt blogio, melo neapkęsti,

Įmint pėdas smėly, bėgiot per

Ledą lūžtantį ir niekad jame nepaskęsti...

Mes žinom, kad ne tokiam gyvenimui mus ruošėt,

Kokių dienų istorija mums padiktavo.

Bet drąsiai žengėme per prarajas ir vėją,

Ir vėliava viena tikrai didingai plevėsavo...

"Tu lauki iš mūsų, brangioji Tėvyne,

Darbuotojų dirvai tautos...

.....

Moksleiviai, suskinkime mokslo daržely

*"Kultūros žiedų" gražią puokštę -

Tėvynę jais puošim - kančios ji tiek matė...
(Kaip tyčia, ji - mūsų vienmetė!) -

Nei metai, nei vėtros giesmės netildo nei dainos!

Kaip amžinas aidas, po Nemuno šalį
Klajodams, kartoja (nors keitės laikai,
Bet niekas nutildyt negali!) -

TU - DIDVYRIŲ ŽEMĖ, MES - TAVO VAIKAI!..

Jau šešios iš 42 į negrižtamybę iškeliaavo,
Keturiolikai Tėvynė lyg šiaurės tolima pašvaistė
šviečia,

Bet minčių filmas sukasi, kur vaikystė su jau-
nyste krykščia,
Ir matom jas lyg dieną vakarykštę.

Po klasę, koridorių pasidairius,
(Ypač kai pedagogiška akis nemato),
Ach, kokių linksmų prisiminimų
Kad ir pasilpus atmintis dar vis iškrato...

JĖČIUTĖ BRONĖ lentoj kreida
Beveik kas pertrauką karius su antpečiais
Ar žirgą riestakaklį įnirtus piešia.
Juodom garbanom išdailintose kasose
Gražutė ALEKSANDRA KALVĖNAITĖ

Prie Bronės tų kareivių ar arklių dažnai pavieši
Beje, pagal E. Mnišek romaną,

Praminta buvo Stefute -
Kalčiausia ta vešli kasa,
Taip kaip Stefutės supinta...
Tik laimingesnė mūs Stefutė:
Sutikus a la Valdemarą,
Be kapituliacijos, be karo,
Ir giminaičiai nešnairavo,
VANI, CREATOR, kai dūdavo...

IRENA STATKEVIČIUTĖ ir DAVIDOVAITĖ-klasės skambalai - kai kas juokauja -
"O mano saulė!"-gerkles dažnokai plėšo ir gan išmoningai išdykauja.

Štai IRENA ~~VITKA~~ viena, išėjusi prie stalo,
Vaidindama visai tikroviškai
Kiekvieną pedagogą per dantį traukia,
O klasė juokiasi iki žandų plyšimo
Ir džiaugiasi, kad mokytojas greitai pasirodyt neketina.

Klasėj mirtina tylą ir slopinamas juokas viešpatauja:

Matematikė BRONĖ MEŠKONYTĖ už nemokšą draugę
Eiti prie lentos uždavinio spręst pasišauna.

Gi kai BIRUTĖ BARISAITĖ per pamoką

-Kada ponas mokytojas žensysies? - pasiteiravo,

-O kas tamstai per bėda? -

Labai ramutį atsakymą tegavo.

Kai draugė lentoje lygtį sprendė,

Akiniuota ta pati Birutė

-Kad,ponas mokytojau, labai man švieti!-ramiai paaimanavo.

-Nutilki! Gi pagaliau aš turiu kur nors stovėti! -
Gana piktokai pasigirdo.
Ir matėsi, kad Mokytojas ne juokais dabar iširdo.

Intelligentiška, rimta mina,
Gerai pasiūta uniforma, graži RENIGERYTĖ ALDONA
Su draugėmis, rodos, ir dabar šviesiu koridoriu-
mi tebevaikštinėja.

Sako, ji mokosi labai gerai. Stebiuos kad ir
tokia tvarkinga būt suspėja.

PILIMUTĖ VASILIAUSKAITĖ mėnuli^{už} veideliu,
Taip pat graži, spritni, šypsodama lyg fėja
Abiejose klasėse (a ir b) per vieną pertrauką
Pabuvot, pašnekėt ar paviešėti suspėja.

O kai visos trys (FILOMENA, ALEKSANDRA, ALDONA)
Vienintelės iš užjūrio (tarsi iš Anapilės!)
Aukšinio jubiliejaus atšvęst atvyko į šią šalį,
Jos mums atvežė skardų juoką ir
Tikrai nemeluotą draugystę,
Be kurios jokia jaunystė ištvirt negali.

"Machut ir nulėkė", - TUMONIŲ STASĖ,

Sako, p. Bylaitei lietuvių kalbos rašininį įrašiu-
si išgarsėjo.

O vėliau (kaip ir JĖČIŪTĖ su arkliais)
Ar ne dvyai tik? - machut į dailininkes rimtas
išėjo!

VALAVIČIŪTĖ ALDUTĖ, kaip ir ŠVOGŽLYTĖ VICĖ -
Mokslininkėm, filosofėm - ir viskam tiko.

Tik gal perdaug tylutės, ypačiai ALIUTĖ -
Sau sėdi susigūžus, kartais šypsos, švelnutė ir
gerutė.

Štai ir judrioji MARYTĖ per pamoką
Su madam ŽEMAITIENE, savo greitakalbę paleidus,
Prancūziškai kažką taip nuoširdžiai "rodą veda",
Kad beskubėdama išverčia taip tiksliai,
Jog net gaidžiai kiaušinius deda...

Moksluos stropi NATAŠA ZVIEREVAITĖ

Visur suspėja, viskuo domisi ir daug žino,
O kartą ėmė... ir mūsų Kupidoną ADOLFA

Ne juokais išimylėti pamėgino... Adolfa

RIMŠŲ STASYTĖ visi pažino ramia, uolia,

Bet štai vieną pavasarį "vargšei"

Tikybos pataisą papuolė.

Mat auga Miežiškiuos, lanksto pro bažnyčią

Ir (tyčia ar netyčia) - visai nežino,

Kas ant kaktos bažnyčios užrašyta...

Teseg vous! Vous ne travaillez pas!

Vous êtes paresseuses! - trepteldama koja,

Tais šūkiiais madam ŽEMAITIENĖ

Klasę dažnokai pavaišina. Janė

Daugelis mano, kad tai skirta "Ramygalos ožkoms"

Ir tuo save gražiausiai nuramina.

Kažkada kažkuriai (ar tik ne ANTANAITYTEI?)

Į galvą šovė,

Kokios spalvos kelnaitėmis klasiokės apsimovę...
Po skambučio žengiant į klasę tarpdury moment
susikaičiavo

Ir paskelbė visoms garsiausiai,
Kad mėlyna, matyt, visoms gražiausia!..
LIUDAI A., MARYTEI M. ir B.BIRUTEI
Vienąkart nei šis, nei tas parūpo...
(Čia aš dar vieną paslaptį raštu išdėsiu
Ir tuo gal kam dar įkyrėsiu...).

Skambutis į klasę šaukia,
Tarpdury - kompetentinga žiuricaukia...
Į akis tau pažiūri rimčiausiai ir... vaje -
-Bučiavais su berniukais ar ne?!
Per skubėjimą ir atsakyt nebereikia -
Pati komisija "suveikia".
Bet galop nusivylus konstatavo,
Kad, matyt, dar tik mažuma bučiavo...*

Kaip dailus kamuoliukas koridoriumi rieda ir
vyniojas

STANKEVIČIŲ PETRUTĖ, o CIJŪNĖLIO WILOMENA
Su drauge OLE nuo galo iki galo
Koridoriais pėdeles oriai dėlioja.

-Kad tau ir vilkelis, kaip mes prancūzų atsilikom
Garsiai nuogaustauja JULIJA MASIOKĖLYTĖ.

Visom keturiom jai pritaria PETRAUSKO ANGĖLYTĖ,
Ir abi nežino, kas ir bedaryti.
-Et, bėikis, motin, vyno bus!

Anot Ramygalos MISIŪNAITĖS ALDONOS, - prisimena

Jąją JASONAITĖ GENUTĖ. - Tik mokykis,
Pakalk - ir eik miegoti sau ramutė.
BARAUSKAITĖ ALFA klasės "galiorkoj" už mano suolo.
Ramutė rymo, niekur nesimaišo
Ir visai nesipiktina, kad suolo draugė
VALICKAITĖ į savo vėdarą (anot
Kristijono Dionelaičio) sumuštinis
Su dešra net penktadienį sau kaišo...
Jaunystės juoką ir pokštus barstydamą,
LELYTĖ STASĖ ^(kuris melnėčia) machut pasistriksėdama lyg kažką
gaudo.

RAUBAITĖ JONĖ, sėdėdama šalia
Paukštytės "pakrikštytos" MARYTĖS,
Gražiom lyg Heros ^{graklia} jautākės akutėm
Po klasę dairosi ir šaudo.
PETRAŠKEVIČIŪTĖS MARYTĖS grakštutis siluetas
Su žydinčia šypsenėle veide ir šiandien
Tebešviečia. Dar, rodos, čia tebeklajoja
Ir auksaplaukės MISKOS BLAKUTYTĖS
Juokas ir spranas ir klasėje, ir kieme, ir
koridoriuje

Lyg kalbantis fontanas...

VANDUTĖ PIELAITĖ su VILIMAITE,

Prie lango sėdėdamos, kažką paslaptinai šneku-
čiuoja,

O MARCINKEVIČIŲ LIUSYTĖ bei ŽILĖNAITĖ MARYTĖ
Linksmutės, uoliai mokosi ir nedejuoja.

Ašmoje ^a klasėje tik dvi mergaitės laikrodžiuotos
MARYTĖ ir BIRUTĖ. *Biel.*

Ir pabosta joms per pamokas pirštais slapta
draugėms diriguoti,
Kiek iki skambučio dar minučių...

To yprie
Ačiū, ačiū ir jums, KLASĖS DRAUGĖS *be vėjų,* mielos,
Kad ilgesio sparnais iš didžių tolybių
Atplasnų TĖVYNĖS aplankyti,
Tėvų, brolio, sesers kapo gal ašarom aplaistyti,
Vaikystės ir jaunystės takais paklajoti...
Su meile Jus sveikina TĖVYNĖS,

Naujaip gyvent pakilus.
Ir glaudžia prie širdies
Kaip S. NĖRIŲ DUKRAS.
Ach, išsivežkit iš Tėvynės meilę, gėrį, grožį,
Alyvos žydinčios ir vyšnios žiedą,
Lakštingalos trėles, glamonę sparnų varnėno,
Tėvynės orą, giedrą žydrą dangų
Ir saulės spindulį nuostabų,
Smingantį į širdį ir į sielą.
O visa kita Jūs rasite tenai.

Kad ir kažkur likimas mus nublokštų,
Bežvaigždės sutemos kelius užklotų -
Visuos kelios mums švies lyg jūros švyturys -
Pasaulyje brangiausias miestas - mūs

PA-NE-VĖ-ŽYS!..

Taip mielos lygumos ramaus NEVĖŽIO,
Kaip VILNIAUS kalvos, BALTIJOS daina...
Ir sveikins mus saulėtekiai auksiniai,
Kol diemedžiu pražysime kur nors kada...

--- --

Ir teguodžia visų metų spalvų grožis -
Juk iki rudens vėlyvo žydi rožės!

--- --

Pamiršęs
1987. VI. 3.